

[Pia Kjærsgaard]

er endnu mere nedbrydende, at smitten får lov at brede sig, når man ikke har en registrering, og med registrering – det må selv hr. Agerschou indrømme – får vi mere kontrol over, hvem der er ramt. Man kunne f.eks. tage en blodprøve på folk, der bliver indlagt på hospitalerne. Det var da en begyndelse. Det har man gjort før i tiden, uden at folk vidste det. Jeg kan faktisk ikke se, at det er noget, der skal nedbryde nogen som helst ting. Vi kunne måske få has på denne sygdom ved at gøre det på den måde.

Til hr. Henning Rasmussen må jeg igen sige, at det er en forkert indstilling, at fordi en sygdom ikke kan behandles, så skal folk have lov at have videre seksuel kontakt. Så burde det jo netop være endnu strengere; så burde det jo netop forbydes, hr. Henning Rasmussen. Det kan ikke nytte noget, at man sidder og ryster på hovedet dernede, for jeg tror godt, at hr. Henning Rasmussen inderst inde er klar over, at jeg har ret.

Jeg vil gentage min påstand om, at på et eller andet tidspunkt bliver det registreret. Det bliver man nødt til, men det bliver nok på et tidspunkt, hvor sygdommen er accelereret ti gang mere, end tilfældet er i dag.

Dorte Bennedsen (S):

Taletidsreglerne her i huset tvang mig til i første omgang at springe et afsnit over vedrørende Bløderforeningen. Derfor vil jeg blot på dette tidspunkt give Socialdemokratiets tilslutning til de positive bemærkninger, der er faldet om støtte til det helt specielle problem, Bløderforeningen står med.

Jeg vil godt til den debat, der har kørt med fru Pia Kjærsgaard – ikke det sidste her, for jeg tror, det er håbløst at forsøge at banke sund fornuft ind i hovedet på fru Pia Kjærsgaard – om, hvorfor Fremskridtspartiet ikke blev spurgt, om de ville være med i forespørgslen, sige, at jeg hører til dem, der klart vil melde ud, at jeg mener ikke – det mente jeg heller ikke dengang – at man skulle spørge Fremskridtspartiet. Vores grundholdning til denne forespørgsel var, at vi ville prøve at se, om vi kunne nå frem til en bred, enig holdning til nogle helt grundlæggende principper for AIDS-bekæmpelse.

Og når fru Pia Kjærsgaard spørger, hvorfor hun ikke er blevet spurgt, vil jeg sige, at hun jo selv har leveret et fremragende svar

her i dag, nemlig med sin redegørelse om sit forhold til dagsordenen og til en række grundlæggende principper. Fru Pia Kjærsgaard behøver ikke at gå op i en polemik med mig. Ja, det kan jeg jo ikke blande mig i, men jeg svarer ikke igen. Jeg vil blot sige, at jeg gerne vil melde mig blandt dem, der mente, at det var helt i orden ikke at spørge Fremskridtspartiet.

Den konservative ordfører sagde i sin tale, at ministeren er kommet med en god statusrapport, og det er vi meget enige i. Der blev sagt mange gode ting i ministerens indlæg, men jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at forespørgslen faktisk hedder:

»Hvilke nye initiativer agter regeringen at tage i bekæmpelse af sygdommen AIDS?«

På nær nogle meget få punkter var der ikke nogen besvarelse af det spørgsmål i ministerens indlæg. Det kan faktisk godt undre én, at der ikke var det, fordi Sundhedsstyrelsen allerede den 17. marts har sendt sin redegørelse med helt konkrete forslag til ministeriet, og på den baggrund havde vi faktisk forventet at få svar på spørgsmålet om, hvilke nye initiativer regeringen agtede at tage.

Nu vil ministeren formentlig gentage, hvad han sagde i sit første indlæg, nemlig at Sundhedsstyrelsen er ved at bearbejde forslagene. Det kan jeg jo ikke bestride at den er, men jeg kan hertil bare sige, at Sundhedsstyrelsens forslag, som er oversendt, er fortrinlige, ikke et ondt ord om dem, men de er ikke så mærkværdige eller så nye, at de på nogen måde er kommet bag på nogen af os, der beskæftiger sig med AIDS, og jeg tvivler på, om disse indsamlede forslag i særlig grad er kommet bag på Sundhedsstyrelsen.

Jeg er faktisk udstyret med en meget sort sjæl, og på bunden af den kan jeg ikke lade være med at få den tanke, at årsagen til, at ministeren siger, som han gjorde, og årsagen til, at Sundhedsstyrelsens chef udtaler sig, som han har gjort i dagspressen i dag, faktisk er den, at Sundhedsstyrelsen har fået besked fra ministeriet om, at de godt kan spare sig forestillingen om, at det her må koste 120 mill. kr. Jeg kan jo kun sige det som den tanke, jeg får med den dårlige tankegang, jeg nu er udstyret med.

Jeg synes faktisk, vi kunne have forventet, at ministeren til denne debat havde haft en stillingtagen. Også her i sidste omgang kom ministeren med en lang række udmærkede